

Per a un cristià, pregar és dir senzillament dir “Pare”

Dij, 10/01/2019 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Audiència General. 16 de gener 2019.

Catequesi sobre el “Pare nostre”. 5. “Abbà, Pare!”

Estimats germans i germanes, bon dia!

Continuant les catequesis sobre el “Pare nostre”, avui partim de l’observació que, en el Nou Testament, la pregària sembla voler arribar a l’essencial, fins a concentrar-se en una sola paraula: Abbà, Pare.

Hem escoltat el que escriu Sant Pau en la carta als Romans: «Vosaltres no heu rebut un esperit d’esclaus per recaure en la por, sinó que heu rebut l’Esperit que us fa fills adoptius, mitjançant el qual cridem: “Abbà! Pare!”» (8,15). I als Gàlates l’Apòstol els diu: «I que vosaltres sou fills ho demostra el que fet que Déu ha enviat als nostres cors l’Esperit del seu Fill, que clama: “Abbà! Pare!”» (Gal 4,6). Torna dues vegades a la mateixa invocació, que condensa tota la novetat de l’Evangeli. Després d’haver conegut Jesús i escoltat la seva predicació, el cristià ja no considera Déu com un tirà que fa por, ja no té por sinó que sent florir en el seu cor la confiança en Ell: pot parlar amb el Creador anomenant-lo “Pare”. L’expressió és tan important per als cristians que sovint s’ha conservat intacta en la seva forma original: “Abbà”.

És estrany que en el Nou Testament les expressions aramees no siguin traduïdes al grec. Hem d’imaginar com si en aquestes paraules aramees hagués quedat “gravada” la veu del mateix Jesús: han respectat l’idioma de Jesús. En la primera paraula del “Pare nostre” trobem immediatament la novetat radical de la pregària cristiana.

No es tracta només de fer servir un símbol - en aquest cas, la figura del pare - vinculat al misteri de Déu; es tracta en canvi de tenir, per dir-ho així, tot el món de Jesús abocat en el propi cor. Si fem aquesta operació, realment podem pregar amb el “Pare nostre”. Dir “Abbà” és una cosa molt més íntima, més commovedora que dir senzillament a Déu “Pare”. Per això algú ha proposat traduir aquesta paraula aramea original “Abbà” per “Papa” o “Papà”. En lloc de dir “Pare nostre”, dir “Papà, Papa”. Nosaltres seguim dient “Pare nostre”, però se’ns convida a dir amb el cor “Papa”, a tenir una relació amb Déu com la d’un infant amb el seu pare, que diu “papà” i diu “papa”. De fet aquestes expressions evoquen afecte, evoquen calidesa, alguna cosa que es projecta en el context de l’edat infantil: la imatge d’un infant completament envoltat per l’abraçada d’un pare que sent una infinita tendresa per ell. I per això, estimats germans i germanes, per pregar bé, hem d’arribar a tenir un cor de nen. No un cor autosuficient: així no es pot pregar bé. Com un nen als braços del seu pare, del seu papà, del seu papa.

Però segurament són els Evangelis els que ens introdueixen millor en el sentit d’aquesta paraula. Què significa per a Jesús aquesta paraula? El “Pare nostre” pren significat i color si aprenem a resar-lo després d’haver llegit, per exemple, la paràbola del pare misericordiós, en el capítol 15è de Lluc (cf. Lc 15,11-32).

Imaginem aquesta pregària pronunciada pel fill pròdig, després d'haver experimentat l'abraçada del seu pare que l'havia esperat tant de temps, un pare que no recorda les paraules ofensives que ell li havia dit, un pare que ara li fa entendre senzillament quant el trobava a faltar. Aleshores descobrim com aquelles paraules cobren vida, prenen força. I ens preguntem: ¿és possible que Tu, o Déu, només conequis l'amor? No coneixes l'odi? No - respondria Déu - jo només conec l'amor. On tens Tu la venjança, la reclamació de justícia, la ràbia pel teu honor ferit? I Déu respondria: Jo només conec l'amor.

El pare d'aquella paràbola té en la seva manera de fer alguna cosa que ens recorda molt l'esperit d'una mare. Especialment són les mares que excusen els seus fills, els cobreixen, no interrompen l'empatia en les seves relacions, continuen estimant, fins i tot quan ells no mereixen res més.

N'hi ha prou amb evocar aquesta sola expressió - Abbà - perquè es desenvolupi una pregària cristiana. I Sant Pau, en les seves cartes, segueix el mateix camí, i no podria ser altrament, perquè és el camí ensenyat per Jesús: en aquesta invocació hi ha una força que atrau tota la resta de la pregària.

Déu et busca, encara que tu no el busquis. Déu t'estima, encara que tu te n'hagis oblidat d'Ell. Déu veu en tu una bellesa, encara que tu pensis que has malbaratat inútilment tots els teus talents. Déu és no només un pare, és com una mare que no deixa mai d'estimar la seva criatura. D'altra banda, hi ha una "gestació" que dura per sempre, molt més enllà dels nou mesos de la gestació física; és una gestació que engendra un circuit infinit d'amor.

Per a un cristià, pregar és dir senzillament "Abbà", dir "Papà", dir "papa", dir "Pare" però amb la confiança d'un nen.

Pot ser que nosaltres també caminem per camins allunyats de Déu, com li va passar al fill pròdig; o caiem en una soledat que ens fa sentir abandonats en el món; o bé, encara, cometem errors i quedem paralyzats per un sentit de culpa. En aquets moments difícils, també podem trobar la força de pregar, tornant a començar amb la paraula "Pare", però dita amb el sentit tendre d'un nen: "Abbà", "Papà". Ell no ens amagarà el seu rostre. Recordeu-ho bé: potser que algú té coses dolentes dintre seu, coses que no sap com resoldre, tantes amargors per haver fet això i allò... Ell no amagarà el seu rostre. Ell no s'amagarà en el silenci. Tu digues-li "Pare" i Ell et respondrà. Tu tens un pare. "Sí, però jo sóc un delinqüent...". Però tens un pare que t'estima! Digues-li "Pare", comença a pregar així, i en el silenci et dirà que no t'ha perdut mai de vista. "Però, Pare, jo he fet això..." - "No t'he perdut mai de vista, ho he vist tot. Però jo he estat sempre allà, a prop teu, fidel al meu amor per tu". Aquesta serà la resposta. No oblideu mai de dir "Pare". Gràcies.

Traducció de Josep M. Torrents Sauvage